

ste uge med store armbevægelser og fanerne højt løftet, reelt set er en forringelse i forhold til det, regeringen vil. Vi vil nemlig sætte taksterne ned.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Socialdemokraternes takststop blev lanceret i forbindelse med vores finanslovudspil. Her kan man læse, hvordan det vil indvirke på familiernes økonomi, og det er ikke korrekt, at det vil stille familierne dårligere.

Så nævner fru Inger Støjberg igen, at regeringen har valgt at afsætte 2 mia. kr. ekstra til børneområdet. Men det er jo morsomt med denne regering, for »ekstra« lyder i mine ører, som om det er noget, der ikke var der før. Men regner man tilbage og ser på, hvilken økonomi der ville have været til at skabe kvalitet i dagpasningstilbuddene, hvis regeringen ikke havde skåret så meget ned, som den har, er der altså ikke 2 mia. kr. ekstra, og endnu er der i øvrigt ikke udmøntet mere end 400 mio. kr., hvoraf der kun er udmøntet 100 mio. kr. om året. Der er ikke afsat 2 mia. kr. ekstra, hvis man måler på, hvordan økonomien i dagpasningstilbuddene ville have været, hvis regeringen ikke havde høvlet så ekstremt af på området, siden den trådte til.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det er glædeligt, at Danmark har en regering, der sætter fokus på familiepolitik. Jeg synes, familieredegørelsen indeholder mange rigtige og relevante betragtninger og opridser nogle af de initiativer, der er taget.

Det er vigtigt, at Folketinget er opmærksom på familiepolitik, og at vi hele tiden arbejder på at skabe de bedste vilkår for familierne. Dansk Folkeparti lægger vægt på, at alle familier nyder godt af velfærdssamfundets goder, og at vi målretter samfundets ressourcer mod de dårligst stillede børn og unge.

Der er gennem de senere år iværksat en række initiativer, som har til formål at bryde den negative sociale arv, og Dansk Folkeparti konstaterer med tilfredshed, at regeringen i familieredegørelsen forpligter sig til en styrket indsats med henblik på at bryde den negative sociale arv. Som der står i redegørelsen, skal vi have et sammenhængende og effektivt program til bekæm-

pelse af negativ social arv, og det skal vel at mærke være en indsats, som i højere grad end i dag bliver koordineret på tværs af de forskellige ministerier. Det lyder godt, og jeg kan sige, at Dansk Folkeparti er parat til at drøfte, hvordan det skal ske i virkelighedens verden.

Dansk Folkeparti er ligeledes tilfreds med, at regeringen lægger vægt på de problemstillinger, vi oplever med indvandrerbørn og -unge i det danske samfund. Sprogkunderskaber og kulturel forståelse er vigtige elementer i daginstitutioner, skoler og i det videre forløb ud i beskæftigelse, og der er ingen tvivl om, at hvis vi skal have en ordentlig integrationsproces op at stå, kræver det en indsats over for de helt unge, så de fra starten får en fornuftig indgangsvinkel til det danske samfund. Dog stiller jeg mig undrende over for, at familieredegørelsen ikke i højere grad lægger vægt på det ansvar, indvandrerforældrene har over for deres børn og deres pligt til at tale dansk til børnene i hjemmet, for det synes jeg er et vigtigt element. Det er helt fint, at redegørelsen nævner en tidlig sprogstimulering, men det at tale dansk i hjemmet er simpelt hen så centralt og afgørende, at det burde være med i redegørelsen, at det faktisk er her, den egentlige nøgle til integration ligger gemt. Sproget er udgangspunktet for ethvert fællesskab, og det element synes jeg mangler i familieredegørelsen.

Derudover er der to alvorlige mangler i regeringens familieredegørelse. For det første stiller jeg mig uforstående over for, at en konservativ familieminister ikke med ét ord nævner kernefamilien. Det traditionelle familiemønster er ubetinget det bedste udgangspunkt for ethvert barn, og det er i øvrigt også ethvert samfunds fundament. Her mangler jeg klare holdninger og nogle bud på, hvordan vi kan understøtte dette mønster, og man kan passende spørge ministeren, om regeringen er indstillet på at gøre par-rådgivningsordningen permanent og landsdækkende. Som beskrevet i Kristeligt Dagblad i sidste uge er der stor interesse for dette initiativ, som Dansk Folkeparti og regeringen satte i værk for få måneder siden.

Vi mener, der er behov for en opstramning af den danske befolknings moral og etik, og at der er behov for et opgør med trangen til at være sig selv nærmest, når kriserne opstår i parforholdet eller ægteskabet. Der er behov for, at politikerne og i høj grad regeringen tør sige, at kernefamilien er det bedste udgangspunkt, og at vi ønsker, at det skal tilstræbes, så vidt det er muligt. Det er ærgerligt og en skam, at en familieredegørelse